

BÀI HỌC 1

LÀM QUEN VỚI PHI-E-RO

CÂU GỐC: “Song khi thấy gió thổi, thì Phi -e-rơ sợ hãi, hòng sụp xuống nước, bèn la lên rằng: Chúa ơn, xin cứu lấy tôi! Tức thì Đức Chúa Giê-su giơ tay ra nắm lấy người, mà nói rằng: Hỡi người ít đức tin, sao người hồ nghi làm vậy?” (Ma-thi-ơ 14:30, 31).

ĐỌC KINH THÁNH TUẦN NÀY: Lu-ca 5:1–11; Ma-thi-ơ 16:13–17; Ma-thi-ơ 14:22–33; Lu-ca 22:31–33, 54–62; Ga-la-ti 2:11–14.

Phi-e-rơ là tác giả hai sách trong Kinh Thánh mang tên của ông (1 và 2 Phi-e-rơ). Ông là một trong những môn đệ đầu tiên của Đức Chúa Giê-su; ông đi theo Chúa suốt cuộc đời hành đạo của Ngài; và ông là một trong những môn đồ đầu tiên nhìn thấy ngôi mộ trống không. Như vậy Phi-e-rơ có cả một kinh nghiệm sâu xa, và được soi dẫn bởi Đức Thánh Linh để viết xuống hai bức thư đầy quyền năng này. “Và, khi chúng tôi đã làm cho anh em biết quyền phép và sự đến của Đức Chúa Giê-su Christ chúng ta, thì chẳng phải là theo những chuyện khéo đặt để, bèn là chính mắt chúng tôi đã ngó thấy sự oai nghiêm Ngài” (2 Phi-e-rơ 1:16).

Phi-e-rơ xuất hiện nhiều lần trong các sách Phúc Âm, trong chiến thắng cũng như trong thất bại. Ông đã như là người đại diện của các môn đồ để phát biểu ý kiến với Đức Chúa Giê-su. Sau khi Chúa phục sinh và thăng thiên, Phi-e-rơ trở nên một nhà lãnh đạo trong hội thánh đầu tiên. Sách Công vụ các Sứ đồ và thư gửi người Ga-la-ti ghi lại mục vụ của ông.

Quan trọng hơn cả, Phi-e-rơ biết sự vấp phạm là gì, được tha thứ ra sao, và cứ tấn tới trong đức tin với một tấm lòng khiêm nhường. Với những kinh nghiệm của chính đời ông trong con đường theo Chúa, ông biết thế nào là ân điển của Đức Chúa Trời. Lời chứng của Phi-e-rơ là tiếng nói cho hết thảy chúng ta phải nghe nếu chúng ta muốn cảm nhận ân điển ấy như ông.

HÃY LUI RA KHỎI TA!

Khi chúng ta mới gặp Phi-e-rơ, ông là một ngư phủ của miền Biển Ga-li-lê. Lúc ấy Phi-e-rơ và các tay lưới khác đã thả lưới cả đêm mà không bắt được một con cá nào, nhưng họ bằng lòng nghe lời Đức Chúa Giê-su bảo họ hãy ra hồ thả lưới một lần nữa. Mẻ lưới thật lớn, họ bắt được nhiều cá đến nổi chất nặng gần chìm ghe. Trong đầu họ ý tưởng nào họ có được khi chúng kiến trực tiếp một phép lạ như vậy?

Đọc Lu-ca 5:1-9. Những lời đối thoại của Phi-e-rơ với Đức Chúa Giê-su cho chúng ta thấy Phi-e-rơ là con người như thế nào? Những điều ấy có cho chúng ta thấy gì về phương diện thuộc linh của con người ông?

Khi Đức Chúa Giê-su biểu họ hãy thả lưới xuống biển, Phi-e-rơ có vẻ là người có lòng hồ nghi, vì ông và các bạn đồng nghiệp đã thả lưới cả đêm mà chẳng bắt được gì. Nhưng Phi-e-rơ cũng vâng lời vì Chúa biểu vậy. Qua những lời Phi-e-rơ nói, chúng ta thấy dường như là Phi-e-rơ đã biết về Chúa rồi và sự hiểu biết ấy đã thúc đẩy ông dẫu không đồng ý nhưng vẫn sẵn lòng vâng lời Ngài. Đúng vậy, trước buổi chài diệu kỳ, nầy Kinh Thánh cho thấy Phi-e-rơ đã có biết chút gì về Đức Chúa Giê-su trước khi câu chuyện nầy xảy ra. Chúng tỏ là Phi-e-rơ đã đi theo Chúa một thời gian rồi.

Có thể Lu-ca 5:3 giúp chúng ta hiểu tại sao Phi-e-rơ sẵn sàng vâng lời Đức Chúa Giê-su. Lu-ca 5:3 kể về phép lạ của cuộc đánh cá, “Ngài lên một chiếc thuyền trong hai chiếc, là chiếc của Si-môn, biểu người đem ra khỏi bờ một chút; rồi Ngài ngồi mà dạy dỗ dân chúng.” Chúng ta có thể thấy là Phi-e-rơ cũng ở trong đám những người lắng nghe lời Chúa giảng truyền. Có thể những lời ấy là lý do làm ông sẵn sàng vâng theo lời Ngài phán.

Rồi Đức Chúa Giê-su làm phép lạ. Và Phi-e-rơ cảm thấy dường như còn có gì hơn nữa, có gì đó thánh khiết trong lời Ngài phán truyền. Có điều gì đó nơi Ngài mà Phi-e-rơ biết mình không có. Và ông muốn được phát biểu sự phát hiện ấy trước công chúng. Tuyên bố giữa đám đông rằng mình là một kẻ có tội cho thấy Phi-e-rơ đã sẵn lòng tiếp nhận Chúa. Vì lẽ ấy Đức Chúa Giê-su đã gọi Phi-e-rơ đi theo Ngài! Phi-e-rơ có thể có nhiều khuyết điểm, nhưng ông vẫn là một con người có đời sống tâm linh. Và ông đã sẵn sàng đi theo Chúa cho dẫu thế nào đi nữa.

Đọc Lu-ca 5:11. Quy luật nào chúng ta tìm thấy được trong câu nầy. Những người thuyền chài đã sẵn lòng bỏ hết tất cả dẫu lưới của họ tràn đầy. Sự kiện lạ lùng nầy cho thấy chúng ta phải trung thành với Chúa đến độ nào?

PHI-E-RƠ XÁC NHẬN ĐỨC CHÚA GIÊ-SU LÀ Đấng CHRIST

Đọc Ma-thi-ơ 16:13-17. Điều gì đang xảy ra đây? Tại sao những lời Phi-e-rơ nói lại là quan trọng với Đức Chúa Giê-su?

Ở đây Phi-e-rơ đã mạnh dạn bày tỏ niềm tin ông đặt nơi Chúa. Và câu 20 cho thấy rõ ràng các người khác cũng chia sẻ cùng niềm tin giống Phi-e-rơ rằng chính Đức Chúa Giê-su là Đấng Mê-si (Đấng Được Chọn). Những điều xảy ra lúc này là khúc quanh quan trọng của mục vụ của Đức Chúa Giê-su. Nhưng đó chỉ là bắt đầu, họ còn nhiều điều phải học hỏi nữa.

“Các môn đồ vẫn còn trông chờ rằng Đấng Christ sẽ cai trị như là một hoàng tử nơi trần thế. Đấng Christ đã không tiết lộ chương trình bí mật của Ngài qua một khoảng thời gian dài. Nhưng các môn đồ vẫn tin tưởng rằng Chúa sẽ không hoài hoài còn nghèo và không nổi tiếng. Thời kỳ mong đợi đã cận kề và Ngài sẽ thiết lập vương quốc Ngài. Nhưng sự ghen ghét của các thầy thông giáo và các thầy tế lễ không bao giờ ngừng, và Đấng Christ sẽ bị quốc gia của Ngài từ bỏ. Ngài sẽ bị buộc tội bởi những lời chứng dối. Và Ngài sẽ bị tử hình trên cây thập tự như một tội nhân kinh tởm. Nhưng các môn đồ chẳng hề nghĩ gì về những điều kinh hoàng ấy.” – Phỏng trích Ellen G. White, *The Desire of Ages (Hy Vọng Muôn Đời)*, trang 415.

Dẫu vậy, các môn đồ chấp nhận Đức Chúa Giê-su là Đấng Mê-si. Nhưng Ngài lại dạy rằng Ngài sẽ phải chịu thương khó và chết (đọc Ma-thi-ơ 16:21-23). Nhưng Phi-e-rơ không thể nào chấp nhận sự dạy dỗ ấy; và ông đi đến độ “rầy trách” Chúa về tư tưởng ấy. Đức Chúa Giê-su phải quay về phía Phi-e-rơ mà phán, “Hỡi Sa-tan, hãy lui ra khỏi ta!” (Ma-thi-ơ 16:23). Đây là những lời quở trách nặng nhất mà Đức Chúa Giê-su đã thốt ra trong suốt cuộc đời mục vụ của Ngài. Nhưng Chúa phán những lời này là vì chúng hữu ích cho Phi-e-rơ, bởi vì những lời Phi-e-rơ nói nói lên thái độ ích kỷ của cá nhân ông. Bởi vậy Đức Chúa Giê-su phải sửa đổi Phi-e-rơ ngay lúc ấy. Phi-e-rơ cần phải học và hiểu rằng phục vụ Chúa sẽ phải trải qua nhiều thống khổ và gian truân. Hai bức thư của ông cho thấy Phi-e-rơ đã cảm hội được bài học ấy (đọc Phi-e-rơ 4:12).

Bạn có thường gặp trường hợp khi những điều lòng mình khao khát không phù hợp với điều Đức Chúa Trời muốn mình làm không? Bạn quyết định thế nào trong các tình trạng này?

ĐI BỘ TRÊN MẶT NƯỚC

Đọc câu chuyện kể lại trong Ma-thi-ơ 14:22-33. Sứ điệp nào quan trọng nhất của câu chuyện? Sự dạy dỗ ấy giúp gì cho chúng ta trong những bước đường chúng ta đi theo Chúa?

Đức Chúa Giê-su cho đoàn dân đông trên 5000 người vừa được ăn no nê. Các môn đồ của Chúa đã chứng kiến một phép lạ phi thường của Đức Chúa Giê-su. Ngài quả thật đã có quyền trên thế giới thiên nhiên. Bởi vì Phi-e-rơ đã tận mắt thấy quyền năng diệu kỳ của Chúa, điều ấy đã làm cho ông rất chắc chắn về Ngài. Và ông đã yêu cầu Chúa một điều đầy can đảm và lạ thường: “Lạy Chúa, nếu phải Chúa, xin khiến tôi đi trên mặt nước mà đến cùng Chúa.” (Ma-thi-ơ 14:28).

Quả là một nguyện vọng và lời kêu cầu của đức tin!

Đức Chúa Giê-su chấp nhận sự tỏ bày đức tin của Phi-e-rơ. Ngài bảo Phi-e-rơ hãy bước khỏi thuyền và đi trên mặt nước. Phi-e-rơ vâng lời. Hành động đi trên mặt nước là một hành động của đức tin. Bước đi trên mặt nước khi sóng êm biển lặng là một chuyện. Nhưng Phi-e-rơ bước đi khi biển lúc ấy đang có cơn bão!

Bài học chúng ta thường được dạy qua câu chuyện này là đừng rời mắt khỏi Chúa mà luôn chăm nhìn Ngài. Nhưng còn hơn nữa. Phi-e-rơ chắc chắn đã đặt niềm tin nơi Đức Chúa Giê-su. Sự tin tưởng của ông đã thúc đẩy ông thốt lên lời nài xin với Chúa. Và đức tin đã cho ông sức mạnh để làm điều Chúa bảo ông làm. Và Phi-e-rơ đã rời thuyền để bước trên mặt biển. Nhưng rồi ông bỗng sợ. Và ông bắt đầu chìm.

Tại sao? Tại sao Đức Chúa Giê-su không giữ cho Phi-e-rơ nổi bồng bênh cho dầu ông đang sợ? Chúa có thể làm điều ấy, nhưng Ngài để cho Phi-e-rơ rơi vào tình trạng mà ông không còn làm gì được nữa, hoàn toàn tuyệt vọng, và ông chỉ còn có thể kêu lên rằng “Chúa ôi, cứu con!” (câu 30). Và lúc ấy Đức Chúa Giê-su dang tay Ngài ra. Ngài làm điều Phi-e-rơ xin Ngài làm. Kinh Thánh chép lại, “Tức thì Đức Chúa Giê-su giơ tay ra nắm lấy người” (câu 31). Đức Chúa Giê-su cũng có thể phán cho Phi-e-rơ hết chìm và chẳng cần phải đụng tới ông. Nhưng Ngài dang tay ra nắm lấy người và kéo ra khỏi nước. Chắc chắn bàn tay Chúa rờ tới mình cho Phi-e-rơ ý thức rằng ông cần phải tập biết trông nhờ nơi Chúa luôn luôn.

Đời sống môn đồ của chúng ta có thể khởi đầu bằng niềm tin to tát và chúng ta tin vào quyền năng của Đức Chúa Trời. Nhưng sẽ có nhiều khi chúng ta phải gặp những hoàn cảnh quá kinh hoàng, thì chúng ta phải nhớ đến lời Chúa đã phán với Phi-e-rơ, “Hỡi người ít đức tin, sao ngươi hồ nghi làm vậy?” (Ma-thi-ơ 14:31).

CHỐI CHỨA MÌNH

Đọc Lu-ca 22:31-34, 54-62. Qua những câu này, các bài học nào chúng ta học được qua sự thất bại của Phi-e-rơ?

Phi-e-rơ muốn làm điều đúng. Và thật vậy, ông tỏ ra sự can đảm mà các môn đồ khác không có. Ông đã lòng vòng đi theo khi Chúa bị bắt để xem xét tình hình điều gì có thể xảy đến cho Ngài. Nhưng vì muốn làm vậy, nên Phi-e-rơ phải đầu nhem mình là ai. Hành động này đưa ông bước sai đường, và đưa đến việc ông phải chối Chúa ba lần. Và Đức Chúa Giê-su đã cảnh báo cho Phi-e-rơ biết về điều ấy trước rằng ông sẽ vấp phạm như vậy.

Câu chuyện của Phi-e-rơ dạy cho chúng ta một bài học đau buồn về sự nguy hiểm vô cùng khi chúng ta để cho những việc nhỏ nhặt sai lầm dẫn hướng ta.

Lịch sử của Cơ Đốc giáo đầy những chương nhuộm bẩn bởi vì Cơ Đốc nhân đã cất bỏ đi các lễ thật nghiêm trọng. Đúng là đời sống có nhiều lúc chúng ta phải có lúc cần nhường bước và gặp đối phương nửa đường, chúng ta có nhận nhưng cũng phải ban cho. Nhưng trong lễ thật, chúng ta phải đứng vững. Là con dân của Chúa, chúng ta phải học không hề lỏng lẻo niềm tin của mình, và chúng ta phải níu chặt lấy niềm tin của mình bất cứ cảnh ngộ nào (Khải huyền 14:12).

Bà Ellen G. White bình luận rằng “Phi-e-rơ đã bắt đầu sự thất bại của mình từ trong Vườn Ghết-sê-ma-nê. Thay vì cầu nguyện, ông ngủ. Ông đã không chuẩn bị lòng mình, đời sống thuộc linh của mình sẵn sàng cho những điều sắp xảy đến. Lễ ra Phi-e-rơ phải trung tín trong sự cầu nguyện, thì ông sẽ chẳng phải chối bỏ Chúa mình.” – Phỏng trích *The Desire of Ages (Hy Vọng Muôn Đời)*, trang 714.

Thật vậy, Phi-e-rơ đã bị đánh bại cách thảm thương. Sự thất bại của ông thật lớn lao. Nhưng sự nhân từ và tha thứ của ân điển Chúa lại càng to tát hơn. “nhưng nơi nào tội lỗi đã gia thêm, thì ân điển lại càng dư dật hơn nữa” (Rô-ma 5:20). Sự tha thứ của Đức Chúa Giê-su đã biến Phi-e-rơ trở thành một trong những nhà lãnh đạo của hội thánh Cơ Đốc trong thế kỷ thứ nhất. Thật là một bài học quý báu cho chúng ta thấy quyền năng của ân điển Đức Chúa Trời! Thật là một bài học cho hết thảy chúng ta để chúng ta quyết lòng tấn tới trong đức tin cho dầu chúng ta đã từng vấp phạm hay thất bại trong quá khứ.

Phải, Phi-e-rơ đã kinh nghiệm thế nào là được tha thứ. Cá nhân ông đã kể cận phúc âm là gì. Ông đã kinh nghiệm con người tội lỗi của mình. Nhưng ông cũng đã kinh nghiệm tình yêu và ân điển của Đức Chúa Trời có cho mọi tội nhân là cao sâu dường nào.

Làm thế nào để chúng ta có thể học được sự tha thứ mình phải có cho những người đã làm mình thất vọng hay phật lòng mình như Phi-e-rơ đã phật lòng Đức Chúa Giê-su?

PHI-E-RƠ TRONG VAI TRÒ LÃNH ĐẠO HỘI THÁNH

Khi Đức Chúa Giê-su còn ở thế gian, Phi-e-rơ thường đóng vai trưởng nhóm của 12 môn đồ. Chẳng hạn, ông thường là phát ngôn viên cho họ. Khi Ma-thi-ơ liệt kê danh sách các môn đồ, ông viết, “Sứ đồ thứ nhất là Si-môn, cũng gọi là Phi-e-rơ...” (Ma-thi-ơ 10:2). Phi-e-rơ cũng thường giữ vai trò lãnh đạo trong hội thánh ban đầu. Và Phi-e-rơ cũng là người đã đề nghị phải chọn một môn đồ mới để thay thế Giu-đa Ích-ca-ri-ốt là kẻ đã phản Chúa (Công vụ 1:1-25).

Trong ngày Lễ Ngũ Tuần, chính Phi-e-rơ là người đã giải thích cho đám đông tụ tập rằng Đức Chúa Trời đã đổ Thánh Linh của Ngài trên dân Ngài (Công vụ 2:14-36). Chính Phi-e-rơ đã bị bắt vì đã giảng về ngày mà Đức Chúa Giê-su sẽ hồi lai và kêu mọi kẻ đã chết sống lại. Chính Phi-e-rơ đã đứng mạnh dạn trước mặt thầy tế lễ thượng phẩm và các nhà lãnh đạo Do Thái để giảng về Đức Chúa Giê-su (Công vụ 4:1-12). Cũng chính là Phi-e-rơ đã được đưa đến để cải đạo cho gia đình nhà Cọt-nây. Cọt-nây là người ngoại (không phải Do Thái) đầu tiên đã được chọn để làm tín đồ của Đức Chúa Giê-su (Công vụ 10:1-48). Và cũng chính Phi-e-rơ là người mà Phao-lô đã đến ra mắt sau khi ông đã chịu tiếp nhận Đức Chúa Giê-su là Cứu Chúa của mình (Ga-la-ti 1:18). Về sau, Phao-lô đã nêu danh ba nhà lãnh đạo trung kiên của Hội Thánh: Phi-e-rơ, Gia-cơ là em của Đức Chúa Giê-su, và Giảng là người môn đệ yêu thương của Chúa (Ga-la-ti 2:9).

Xin đọc các đoạn Ga-la-ti 1:18, 9; Ga-la-ti 2:9, 11-14. Phi-e-rơ rõ ràng ở trong hàng ngũ lãnh đạo của hội thánh ban đầu. Nhưng các câu này cho chúng ta biết gì về Phi-e-rơ trong vai trò ấy?

Trong những ngày đầu tiên của hội thánh, gần như hết thầy tín đồ đều là người Do Thái. Nhiều người đã cố gắng cách khó nhọc để giữ luật pháp Do Thái (Công vụ 21:20). Đối với những tín đồ Cơ Đốc người Do Thái, khi ngồi cùng bàn ăn uống với người Ngoại (không phải người Do Thái) là cả một vấn đề. Vì ảnh hưởng luật Do Thái, một số người Cơ Đốc Do Thái tin rằng những người Ngoại là ô uế. Nên khi một số người Cơ Đốc Do Thái đến thành An-ti-ốt (họ là những người làm việc cùng với ông Gia-cơ tại thành Giê-ru-sa-lem), thì ông Phi-e-rơ tránh cùng ngồi ăn uống với các người Ngoại tại thành An-ti-ốt.

Đối với ông Phao-lô, ông cho rằng thái độ và hành động ấy là trái với sự dạy dỗ của phúc âm. Ông trách hành động của ông Phi-e-rơ là giả dối, và Phao-lô không ngần ngại nói thẳng với Phi-e-rơ về sự sai lầm về thái độ và hành động của ông. Đúng ra, Phao-lô muốn dùng đó là cơ hội để giảng về trọng tâm của sự dạy dỗ về đức tin của đạo Chúa Cơ Đốc. Sự dạy dỗ ấy là chúng ta được cứu bởi ân điển mà thôi (xin đọc Ga-la-ti 2:14-16).

Dầu đã được Chúa kêu gọi để hầu việc Ngài, Phi-e-rơ cũng có những lỗi lầm cần được sửa đổi. Chúng ta thường có thái độ nào khi bị ai chỉ bảo hay sửa sai các lỗi lầm của mình?

TỰ TƯỜNG BỒ TÚC:

Đọc *Desire of Ages (Hy Vọng Muôn Đời)*, “Tiếng Gọi Bên Bờ Biển”, trang 244-251, và “Một Đêm Ở Trên Hồ”, trang 377-382.

“Trước khi vấp phạm và chối Chúa, Phi-e-rơ thường rất mạnh dạn và đôi khi còn huyênh hoang. Ông hay ra lệnh cho người khác, hoặc nhanh nhẩu lên tiếng trước khi kịp suy nghĩ. Và ông cũng thường hay sửa sai người khác. Nhưng Đức Thánh Linh đã thay đổi Phi-e-rơ. Con người Phi-e-rơ mới khác với con người cũ. Lòng hăng hái vẫn còn nhưng ân điển Chúa đã giúp ông thận trọng và dè giữ lòng mình hơn. Ngày trước ông đầy tự tin đến độ kiêu căng, bây giờ ông khiêm đạm, và cẩn trọng lời nói và hành động của mình. Và ông sẵn sàng nhận lỗi và học hỏi. Tấm lòng thay đổi của Phi-e-rơ giúp ông trở thành một người chăn nuôi đàn chiên của Đấng Christ.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Testimonies for the Church (Các Lời Chứng Cho Hội Thánh)*, bộ 5, trang 334, 335.

Chúng ta ai cũng có thể thấy mình có phần nào giống Phi-e-rơ phải không? Chúng ta ai đã chẳng từng đứng vững vàng trong đức tin mình? Và ai đã chẳng từng có lúc vấp ngã đầy đau đớn?

CÂU HỎI THẢO LUẬN:

1. Phi-e-rơ đã từng quay mặt làm ngơ và từ chối mình không biết Đức Chúa Giê-su là ai. Nhưng ông cũng vẫn trở thành một nhà lãnh đạo quan trọng của Cơ Đốc giáo. Các điều nầy cho chúng ta biết gì về ân điển của Đức Chúa Trời? Bài học nào chúng ta học được qua sự kiện Phi-e-rơ đã được đưa trở về lại với Đức Chúa Trời? Và sự thay đổi của Phi-e-rơ dạy gì cho chúng ta về cách chúng ta phải đối xử với những người đã vấp phạm cùng Chúa?
2. Trong lớp hãy thảo luận về sự nguy hiểm của việc không giữ lẽ thật. Làm thế nào để chúng ta biết sự khác biệt về những điều chúng ta có thể từ bỏ và những điều mà chúng ta phải không bao giờ từ bỏ? Những thí dụ nào trong lịch sử hội thánh về sự từ bỏ lẽ thật? Việc từ bỏ lẽ thật đã đưa đến hậu quả nguy hiểm nào. Chúng ta học được những bài học nào qua các sự kiện lịch sử nầy?
3. Phi-e-rơ đã học nhiều bài học qua những sự kiện thật đau lòng. Hãy suy xét các lỗi lầm của ông. Chúng ta có thể học được những bài học ông học dễ dàng hơn cách ông học không?